

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Λ. Χ. ΖΩΗΣ

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἰς τὴν Λιέγην τοῦ μικροῦ μὲν τὴν ἑκτασιν, ἀλλὰ μεγάλου τὴν πρόοδον καὶ τὸν ἥρωισμόν Βελγίου, ἐγένετο πρὸ ἑτῶν σοφὴ ἐμψύχισις ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν παιδῶν.

Ὁ πυρὴν τῶν γενομένων ἀνακοινώσεων καὶ ἡ δεσπόζουσα ἰδέα εἶνε ἡ σπουδαιότης τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, ἀπέναντι τῆς ὁποίας εἰς δευτερεύουσαν ὄλως θέσιν ἔρχεται ἡ ἐν τῇ σχολῇ.

Ἡ διαπίστωσις αὕτη, περιβαλλομένη μάλιστα τὸ κύρος ξένων τῆς ἐπιστήμης κορυφῶν—διότι δυστυχῶς παρ' ἡμῖν καὶ ἡ λογικὴ πρέπει νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ξενισμοῦ διὰ νὰ ἐπιβάλλεται—ἔχει σημασίαν ἐξαιρετικὴν, καθ' ὃν χρόνον τσαυτὴ ἀμέλεια ἢ τόσοσιν διάστροφος ἀντιλήψις, ἀπύρροια ἀδυναμίας ἐνόχου, πρυτανεύει εἰς τὸ μέγα τῆς ἀγωγῆς ἔργον.

Ἄλλοι τῶν γονέων τὰ πάντα παρὰ τῆς σχολῆς ἀναμένουσι καὶ ἄλλοι, ἐγκληματοῦντες, ἀντιδρῶσι καὶ εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ παιδαγωγοῦ. Ὅχι μόνον ὅτι ἀποκομίζει ἐκ τῆς σχολῆς ὁ μαθητὴς καταστρέφεται εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ ἐπεμβαίνων ὁ οἶκος ἐνεργῶς εἰς τὰ τῆς σχολῆς κατεξανίσταται, δσάνκις αὕτη ἀγωνίζεται νὰ καταστελεθῇ τάσεις ἀνυποταξίας ἢ ἐξαχρειώσεως ἐπιβάλλουσα τὸν νόμον, τὴν πειθαρχίαν, τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι διατρέφοντες τὸν χαρακτῆρα τῶν μικρῶν, οἵτινες μίαν ἡμέραν θὰ εἶνε μεγάλοι, δὲν κακουργοῦμεν μόνον ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ θὰ ἐμφανισθῶσι ὡς μέλη αὐτῆς, ἀλλὰ γινόμεθα ἠθικοὶ φονεῖς αὐτῶν τῶν σπλάγχχνων μας. Δὲν δύναται τις δὲ νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ ἐν τούτῳ τὴν σοφίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἵτινες τὸν παῖδα ἐθεώρουσιν ὡς πολίτην μᾶλλον ἢ ὡς τέκνον τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνατροφῆς του ἐφό-

νουν, ὅτι ἀνήκει οὐχὶ τόσοσιν εἰς τοὺς γονεῖς του ὅσον εἰς τὴν πολιτείαν. Πρόδηλος ἡ σημασία τῆς θεωρίας ταύτης. Ὅχι μόνον ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν πολιτείαν ὑπέροχον ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐδίδασκε τοὺς γονεῖς ὅτι τὸ τέκνον δὲν ἦτο ἰδιὸν τῶν κτήμα, ὡς πολλοὶ σήμερον ὑποθέτουσι καὶ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο νὰ διέπωσιν αἱ ἀδυναμίαι τῶν τὴν μόρφωσιν τοῦ μέλλοντος πολίτου.

Αἱ προηγούμεναι παρ' ἡμῖν γενεαὶ μ. λονότι δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξωσι τόσοσιν ἀνάπτυξιν, διέλαμψαν ἐν τούτοις διὰ τὴν ὑγιεινέραν ἀνατροφήν. Ἐκαστος γονεὺς ἦτο καὶ ἐξαιρετος παιδαγωγός. Αἱ διασωζόμεναι παραδόσεις καὶ τὰ σεμνὰ ἦθη ἀπετέλουν τὴν ἀγνοτέραν πηγὴν ἐμπνεύσεως.

Εἰς τὸν οἶκον ἀπέβλεψε πρωτίστως καὶ τὸ συνέδριον τῆς Λιέγης. Οἱ γονεῖς, εἶπον οἱ λαλήσαντες, ὑπέχουσιν ὄλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀγωγῆς. Ἐν τῷ οἴκῳ θεμελιούνται οἱ χαρακτῆρες. Τὸ περιβάλλον αὐτοῦ καὶ τὰ διδάγματα ἐπιδρῶσι κρισίμως εἰς τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῶν. Πρέπει ὡσαύτως νὰ παρακολουθῶσιν ἀγρύπνως οἱ γονεῖς καὶ τὰς ἐκτὸς τοῦ οἴκου σχέσεις τῶν. Τὰ πρὸς ἀνάγνωσιν βιβλία νὰ ἐκλέγωνται προσεκτικῶς. Προτιμότερα δὲ πάντων αἱ εἰκονογραφημένα ἱστορικὰ ταξιδίω. Τὰ ὑπόπτου τοῦ ποιοῦ ἀναγνώσματα νὰ ἀποκλείωνται αὐστηρῶς. Οὐδὲν δηλητηριάζει ἀσφαλέστερον τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδός.

Καὶ ἐν τούτοις ὄχι μόνον αἱ σχέσεις δὲν ἐπιτηροῦνται, ὄχι μόνον τὰ εἰς χεῖρας τῶν μικρῶν ἀναγνώσματα ἀφίνονται ἀνεξέλεγκτα καὶ ἴσως ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρικῆς χεῖρος χορηγοῦνται, ἀλλ' ἡ αὐτὴ πάλιν μητρικὴ χεῖρ καὶ σύρει τὰ τόσοσιν εὐπαθῆ εἰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις τρυφερὰ πλάσματα πρὸς θέατρα, ἐν οἷς τὰ ἀσεμνότερα τῶν θεαμάτων ἐκτυλίσσονται.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας πᾶν ἄλλο ἢ προβλήματα ἀνεξήγητα εἶνε αἱ παρατηρούμεναι ἐν τῇ σύγχρονῳ ἐποχῇ καὶ ἐκτροχάσεις.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Ἐκ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος κέκτηται νὰ φονεύῃ τὸν ὁμοῖόν του ἐν περιπτώσει νομίμου ἀμύνης, ἀπορρέει κυρίως τὸ δικαίωμα, ὅπερ πᾶν ἔθνος ἔχει νὰ κινή τὸν πόλεμον πρὸς σωτηρίαν τῶν συμφερόντων αὐτοῦ καὶ τῆς τιμῆς του. Ἄρα τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐρεῖδεται ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ νόμου καθίσταται δὲ καθήκον, ὡσάκτις ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ καὶ ἡ αὐτοτέλεια ἀπειλῶνται.

Ὁ πόλεμος εἶνε τοιοῦτος προοδευτικὸς νόμος, ὥστε ὁσῶ ἀποτέρω καὶ ἂν ἀναδράμητε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, θέλετε ἀνεύρει αὐτὸν ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ καὶ βεβαιωθῆ ἐπὶ πλεόν, ὅτι αὐτὸς παρήγαγε τὸ μεγαλεῖον τῶν ἔθνων, ὅσα ἐτίμησαν αὐτόν, καὶ τὸν ἀνύψωσαν εἰς τὸ ὑπατον τῆς φυσικῆς, τῆς διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς σημεῖον, ὅσα δὲ παρημέλησαν αὐτοῦ, ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι στραβλοῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὰ ἐλατήρια τῆς προσκτηθείσης (ἀρετῆς) ἠθικῆς παρορμῶν αὐτὸν ἵνα πράττῃ τὰ ἀντίθετα ἐκείνων, ἅτινα ἀπὸ κοιτίδος ἐδιδάχθη ἀναπτύσσει, ἀπ' ἐναντίας παρ' αὐτῷ τὰ ἀποτελοῦντα τὸν βίον εὐγενῆ καὶ ὑψηλόφρονος πάθη, τὴν φιλοτιμίαν, τὴν φιλοδοξίαν, τὸν πατριωτισμόν.

Ἀναθερμαίνει τὰς εὐγενεστέρας τῶν ἰδιοτήτων του, τὸ θάρρος, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν. Ἄρα, ὁ ἐν μάχῃ φονεύων στρατιώτης δολοφόνος, εἶνε ἤρωως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Πατρίδα του καὶ χάριν αὐτῆς τὴν ζωὴν του διακυβεύων.

Θέλετε νὰ φονεύσητε τὸν πόλεμον! Ὁχι! ἅς προσπαθήσωμεν μᾶλλον νὰ διεξαγάγωμεν αὐτὸν καλῶς.

Σπουδαίως φρονεῖτε, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ τὰς ὁμάδας τῶν λαῶν ἐγκατάστασις θεσμοθεσίας ὁποίας καὶ ἡ διὰ τὰς κοινωνίας τῶν ἀτόμων, δικαστηρίου δηλαδὴ δικάζοντος τὰς διαφορὰς των;

Ἄλλ' ἐὰν δυνατὴ καθίσταται ἡ εἰς ἕν ἄτομον ἐπιβολὴ δικαστικῆς ἀποφάσεως, τοῦτο γίνεται, διότι τὸ δικάσαν δικαστήριον ἔχει τὴν ἀρωγὴν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως. Ὁ εἰς τὰ κότεργα ἀποστελλόμενος κλέπτης, ὁ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος ἀγόμενος δολοφόνος θὰ ὑπετάσσοντο ἄρᾳ γε εἰς τὴν καταδίκην των ἐξ ἀπλοῦ πρὸς τὸν νόμον σεβασμοῦ; Ὁχι! ὑποτάσσονται, διότι ὁ νόμος οὗτος στηρίζεται ἐπὶ δυνάμεως, ἡ ὁποία τοῖς ἀφαιρεῖ καὶ τὴν ἰδέαν αὐτὴν πάσης ἀντιστάσεως.

Καὶ ὅταν ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος νόμος τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐφαρμόζεται, λ.χ. ὡς πολλάκις ἀτυχῶς συνέβη, κατ' ἀθροῦν τινός, φρονεῖτε, ὅτι ὁ πρὸς τοὺς δικαστὰς σεβασμὸς ἀρκεῖ νὰ καθυποτάξῃ τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τὴν δικίαν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν ἐνώ-

πιον μιᾷ ἀδίκῳ ἀποφάσεως;

Δύνασθε ἄρᾳ γε νὰ βεβαιώσητε, λαμβάνοντες τοὺς ἀνθρώπους ὅποιοι εἰσίν, ὅτι θὰ ἐκδίδωσιν ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῶν λαῶν διαφορῶν ἀποφάσεις πάντοτε δικαίας, καὶ ἂν, παραδεχόμενοι τὴν ἄλλως «λίαν ἀμφίβολον ὑπόθεσιν ταύτην» πιστεύετε, ὅτι τὸ δικαστήριον σας τοῦτο δὲν θὰ ἔχη ἐνίοτε ἀνάγκην δυνάμεως; πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐπιβολὴν τῶν ἀποφάσεών των; Οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἦ ἡ δύναμις αὕτη, οὐδέποτε θὰ κατισχύσῃ τῶν αἰσθημάτων λαοῦ, ὅστις εἴτε εὐλόγῳ; εἴτε παραλόγῳ; ἤθελε θεωρήσει τὰ συμφερόντά του ζημιούμενα διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν διατητῶν σας; Οὕτω, δημιουργηθὲν πρὸς ἀποσώβησιν τοῦ πολέμου τὸ Συνεδριὸν σας θὰ ὑποχρεωθῆ ἀναγκαίως νὰ κινήσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν ἀπόφασίν του!

Οὔτε λοιπὸν καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐπιτύχητέ ποτε τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου τούτου τῆς αἰωνίας εἰρήνης; ἦις, ὡς λέγει καὶ ὁ στρατάρχης Μόλτκε, δὲν εἶνε οὔτε κἂν «τερπνὸν ὄνειρον», διότι παρατεινομένη ἤθελε μαλθακύνει τὰ ἦθη, τὰ «δι' αὐτῆς; συσσωρευθησάμενα πλοῦτη θὰ παρήγαγον τὴν πολυτέλειαν, τὰς κακίας, «τὴν διαφθοράν, αἰτινες ἀφ' ἐτέρου γεννώσι τὰ φαῖλα κἀθη καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμούς».

Ἀναγκαῖον ἐντεῦθεν ὅπως ἡ εἰρήνη καὶ ὁ πόλεμος διαδέχονται ἄλληλα ἐν εὐλόγῳ ἰσορροπία πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς τῶν λαῶν προόδου.

Ὁ πόλεμος εἶνε ἄρα ὁ ἀναγκαῖος τῆς καταστροφῆς νόμος, ὅστις δέον νὰ προηγήται παντὸς νόμου τῆς προόδου εὐκταῖον ὅμως εἶνε, ἀφ' ἐτέρου ὅπως ἀεὶποτε ἐπιζητῶμεν τὴν ταχεῖαν τοῦ ἔργου του ἐπιτέλεσιν αἱ δὲ σύγχρονοι πολεμικαὶ μέθοδοι, πάντα τὰ πανίσχυρα ταῦτα φοβερώτατα καταστρεπτικά μέσα — οὐδὲ ὅπως τὸ ἀρνούμι — τὰ ὅποια ἡμεῖς συμματιζέτε, σκοποῦσι κυρίως, ὅπως βραχύτερον καταστήσωσι τὸν πόλεμον».

(Ὁ δὲ Κορ Σιβούρ, Ἀρχιεπίσκοπος Πρωσίων, μετὰ τὴν εὐλογίαν καὶ διανομὴν τῶν σηκῶν εἰς τὰ συντάγματα, ἔλεγε τῇ 10 Μαΐου 1852, ὡς ἐξῆς;.)

Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, οὐκίνοσ ἡμεῖς τυγχάνομεν οἱ ταπεινοὶ λειτουργοί, εἰν' ἐπίσης καὶ Θεὸς τῶν Στρατῶν. Ἴδου ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ θέσις ἡμῶν; ἡ θέσις τῆς θερησείας ὀρίζεται πρῶτη ἐν τῇ πολεμικῇ ταύτῃ ἐορτῇ...

«Ἡ εἰρήνη εἶνε θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν βαίνουσιν αἱ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίαι ὡσάκτις ἀκολουθοῦσι κατὰ τὴν κανονικὴν αὐτῶν πρόθεσιν, τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐρανόθεν ἐμπνεύσεις.»

«Ὁ δὲ πόλεμος τότε μόνον εἶναι νόμιμος, ὅταν σκοπῇ τὴν ἀνάκτησιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης.»

«Οἱ στρατοὶ κείνται ἐν τῇ καλᾷ τῷ Ὑψίστου, ὡς πανίσχυρα ὄργανα εἰρηνεύσεως καὶ κοινῆς εὐταξίας.»

«Τὸ δίκαιον ἔχει ἀνάγκην ἰσχύος ἵνα καταστῇ σεβαστὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰσχύς ἔχει ἀνάγκην

τοῦ δικαίου, ἵνα καὶ αὐτὴ μένη ἐν τῇ παρὰ τῆς Θείας Προνοίας ὀριοθείῃ τάξει. Ἡ μὲν εἰρήνη εἶναι λοιπὸν, ὁ σκολὸς, ὁ δὲ πόλεμος ἐνίστοιτο τὸ μέσον, μέσον βεβαίως φοβερόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον φρεῖ! ἕνεκα τῶν σφοδρῶν παθῶν, αἵτινα συνταράσσουσι τὸν κόσμον.»

«Ἴδου διατι ὁ Θεὸς ἐπιδοκιμάζει, οἱ προφηταὶ καλοῦσιν ἅγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἔχει δι' αὐτὸν λόγους εὐλογίας, ἐνθαρρύνσεως καὶ σχεδὸν ἀγάπης. Ἴδου διατι σήμερον, ὅπως καὶ εἰς παρελθόντας χρόνους, ὁ πολεμιστὴς καὶ ὁ ἱερεὺς συνηντήθησαν αὐτῆς καὶ ἔτειναν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα.»

ΜΑΡΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Εἰς τὸ κραυγὴν κομψὸν σολονάκι, ὁ νεαρὸς κόμης Γουίδος ὠμίλει γυρμένος πρὸς τὴν ξανθὴν καὶ ὠχρὰν μορφὴν κόρης, ἡ ὁποία τὸν ἤκουσεν ἀδιαφόρως, καθημένη μετ' ἄκραν ἰωχέλεια ἐπὶ μιᾶς πολτρόνας ἐκ πρασίνου ἀιλαζίου. Ὁμίλει ἱκετεύων, μετὰ τὰς χεῖρας ἐνωμένας, μετὰ τοὺς καταμαύρους ὀφθαλμοὺς ἐναγωνίους καὶ πυριφλεγεῖς...

Ἐπὶ τῆς λευκῆς θερμάστρας, εἰς ἀργυροῦν ἀνθοδοχεῖον, ἐμαραίνεται μία δέσμη λευκῶν ῥόδων τῶν ὁποίων τὸ λεπτὸν ἄρωμα, ἀναδιδόμενον ἀπὸ τὰ μαραινόμενα πέταλλα, ἐξηφανίζεται εἰς τὸν θερμὸν ἀέρα τοῦ σαλονίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Φουλβίας, τῆς ξανθῆς κόρης, παρετήρουν περιλύπως τὰ πτωχὰ ἄνθη, καὶ τὸ λευκώτατον μέτωπόν της ἐνεφελούτο ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν ἀναμνήσεων, ἐσκέπτετο τὸν πρῶτον καὶ ἀτυχῆ ἔρωτά της ταχέως, ὡς τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα, μαρανθένια ἐσκέπτετο τὴν παγερὰν καρδίαν του, φρικωδῶς παγερὰν, μετὰ τὴν τρομερὰν ἀπάτην.

Καὶ τώρα, τί τῆς ἐξήτει ὁ νεαρὸς κόμης Γουίδος; Διατί τὴν ἠνώγει τόσον, μετὰ τὰς παθητικὰς ἐκείνας φράσεις; Ὡ, πρὸ πολλοῦ εἶχε παρέλθει δι' αὐτὴν ἡ εὐτυχῆς ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν, πτωχὴ κόρη, μετὰ τὴν πλήρη ἐκείνην πίστιν τῶν δέκα ἐπτὰ εἰῶν της, εἶχε πιστεύσει εἰς τὸν τόσον ταχέως ἐξαφανισθέντα ἔρωτά της. ὁ ὁποῖος, ἀφαιρῶν ἀπὸ αὐτὴν ὅλην τὴν γοητείαν τῆς νεότητός της τῆς εἶχε συντρίψει τὴν καρδίαν, ἀφίνων αὐτὴν ἀσθενῆ διὰ παντός.

Φουλβία, Φουλβία, ἄκουσέ με, λῶβε οἶκτον, τῆς ἐπιθύρῃς ὁ Γουίδος, ἀσθμαίνων καὶ συγκεκινημένος, γονατιστὸς ἐμπροσθέν της. — Ὡ, μὴν εἶσαι τόσον σκληρά; σὲ ἐξορκίζω! Εἶπέ μοι, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δυνηθῆς νὰ με ἀγαπήσῃς, ἄφες μου μίαν μόνην ἀκτίνα ἐλπίδος, ἔσο γενναία, Φουλβία! Ἐάν ἐγνώρισες πόσον ὑποφέρω...

Ἡ κόρη, ὀχρῶτάτη καὶ ψυχρὰ, ὡς μαρμάρινον ἄγαλμα,

ἔστρεψε τὸ κουρασμένον καὶ ἠμίσειστον βλέμμα της πρὸς τὸν νεανίαν — Δός μοι ἐν ἐκ τῶν ῥόδων ἐκείνων — τῷ εἶπε μετὰ νοηλῆ χειρονομίαν. Ὁ Γουίδος, ἐμψυχωθεὶς ἀπὸ μίαν μωρὰν ἐλπίδα, ὤρμησε πρὸς τὴν δέσμη, καὶ ἐκλέξας τὸ ὠραιότερον, τὸ προσέφερεν εἰς τὴν Φουλβίαν. Ἀλλὰ μόλις τὸ μαρανθὲν ἄνθος ἤγγισε τὰ λευκὰ δάκτυλά της, μία βροχὴ ἐρυθρῶν πετάλλων διεχύθη ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ τῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρα ὁ γυμνὸς μίσχος.

Ἦτο προμήνυμα διὰ τὴν κόρην: ὠχρὸν μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ σπανίας καλλονῆς προσώπου της, καὶ στρέφουσα γλυκύτατον τὸ βλέμμα εἰς τὸν νέον, ὄρθιον πρὸ αὐτῆς καὶ λίαν συγκεκινημένον, μετὰ κλαυθμώδη φωνὴν — Βλέπεις, κόμη Γουίδε; — τῷ εἶπε — τὸ πτωχὸν τριαντάφυλλον, ἀποκοπὴν ἀπὸ τὸν κάλυκά του, τιναχθὲν ἀπὸ τὴν χεῖρά σου διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἄνεμον. Ἐγὼ ἀκολουθῶ τὴν τύχην του! Ἡ πρώτη θύελλα τῆς ζωῆς σκληρῶς ἀπέκοψε τὰ ἄνθη τῆς εὐτυχίας; τὰ ὁποῖα ἐφύοντο εἰς τὸν δρόμον μου. Ἀφές με, Γουίδε, ἄφες με! δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀγαπῶ, τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμέ! Φύγε τὴν θλίψιν μου, φύλαξε διὰ μίαν ἄλλην ὄλην τὴν θερμὴν ποίησιν τοῦ περιπαθοῦς ἔρωτός μας! — Καὶ ἡ δυστυχῆς κόρη ἐσιώπησεν, ἀναπνέουσα κοπιωδῶς καὶ κλίνουσα ἐπὶ τοῦ στήθου τὴν εὐγενῆ κεφαλὴν...

Θλιβερὰ συστολὴ σπατμοῦ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὠραιότατου προσώπου τοῦ νέου. Δύο φλογερὰ δάκρυα ἔρρευσαν παρὰ τὰς ὠχρὰς παρεΐας του καὶ καταπνίγων ἐντὸς τοῦ ὄλον τὸν σπαραγμὸν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησε εἰς τὴν καρδίαν τὸ λείψανον τοῦ λαμπροῦ ἰδεώδους του: — Χαῖρε, Φουλβία, ἐπιθύρῃς, — πτωχὴ Φουλβία, συγχώρησέ με! — Ἐθεσε τὰ τρέμονια χεῖλη εἰς ἓν πρῶτον καὶ τελευτῆσον φίλημα ὑπερφουοῦς ἔρωτος ἐπὶ τῆς παγωμένης χαιρὸς, τὴν ὁποίαν ἡ κόρη τοῦ ἀφῆκε καὶ ἐχάθη ὀπισθεν τῶν ἐκ βελούδου βαρέων παραπετασμάτων, ἐν ᾧ ἡ Φουλβία, καταπιεζομένη ἀπὸ τὴν νέαν συγκίνησιν, ἐγκαταλείπουσα τὸ κουρασμένον σῶμα της ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς πολτρόνας, λευκὴ ὡς τὸ λευκὸν καὶ πλούσιον φόρεμα, τὸ ὁποῖον τῆς περιέβαλλε τὸ λεπτοφρὲς σῶμα, ἔκλαιεν ἀγωνιωδῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐπιπτον ὡς σταγόνες φλεγούσης δρόσου ἐπὶ τῶν κεντημένων ἀνθέων τῶν μεταξωτῶν προσκεφαλαίων, τὰ ὁποῖα τῆς ἐστήριζον τὴν ὠραίαν ξανθὴν κεφαλὴν.

(Ἐκ μεταφράσεως)

H. A. Z.

Ἐκ τοῦ Νέου Τελογράφου Ἡ ΠΡΟΟΔΟΣ

(ἐκ τῆς Α' ἐλληνικοῦ σχολείου)
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

— Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ

Ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς συνέστησεν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὴν πάνοπτον αὐτοῦ μητέρα πρὸς τὸν μαθητὴν Ἰωάννην, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας παρέλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια (Ἰωάν. ΙΘ', 26—28). Ἐνδεκα ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε. Κατὰ δὲ τὸ ἑνδέκατον ἔτος ἀπὸ τῆς Σταυρώσεως, ἡ Θεοτόκος μετέστη πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν οὐράνιον ἄγουσα τότε τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας. Οἱ δὲ ἀπόστολοι συνελθόντες ἐκ τῶν μεμακρυσμένων χωρῶν, ὅθεν ἦσαν διεσπαρμένοι, εἰς Ἱερουσόλυμα, ἐκήδευσαν τὸ πανάχαρτον τῆς Θεοτόκου σῶμα εἰς τὸν τόπον Γεθσημανῆ, καὶ εἶτα πάλιν ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. (οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι.)

— Τὸ Ἡλιόκαυμα

Τὸ Ἡλιόκαυμα εἶναι εἶδος καθολικῆς φακιδώσεως τῆς ἐπιδερμίδος. Αἱ φακίδες, ἄλλως ἐφηλίδες καὶ κοινότερον *περκνάδες* λεγόμεναι, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ συσώρευσις χρωστικῆς οὐσίας ὑπὸ τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον γεμίζει οὕτω ἀπὸ στίγματα μικρά, στρογγυλὰ ἢ ἀκανονίστων σχημάτων, ὑποκίτρινα, καστανὰ ἢ καὶ μαυροειδῆ ἀκόμη. Αἱ φακίδες σπανίως ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ τρίτου ἔτους, ἀλλὰ καὶ ὅσον προχωρεῖ ἡ ἡλικία ἐξασθενοῦσι καὶ ἐξαφανίζονται. Εἰς τὴν φακιδωσιν ὑπόκεινται κυρίως αἱ ἔχουσαι λευκὸν τὸ δέρμα, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ αἱ ὑπομελάχροινοι. Νοσηρὰ τις ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ προκαλεῖ συνήθως τὴν ἐμφάνισιν τῶν μικροσκοπικῶν στιγμάτων, ἰδίως δὲ ἡ διατάραξις τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Ἀλλὰ ἡ καθολικὴ φακιδωσις, τὸ μαύρισμα ἀπὸ τὸν ἥλιον, τελεῖται ταχύτερον καὶ ἐνκολώτερον εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τελείως ὑγιῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μαυρίζει δὲ τὸ πρόσωπον ταχύτερον, ὅταν ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον τὴν πρωτὴν παρὰ τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀσκήσεων παρὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὑπέρφωτος ἀπὸ ὑγρασίας καὶ ὑδατμοῦς παρὰ ὅταν ἐπικρατῇ ξηρασία.

Αἱ ταξειδεύουσαι λοιπὸν τὸ θέρος, αἱ παραθερίζουσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν καὶ ἐκτιθέμεναι εἰς τὸν ἥλιον, ἂν θέλωσι ν' ἀποφύγωσι τὴν ἐπίδρυσιν ταύτην τοῦ ἡλίου, ἄς φροντίζωσι νὰ φορῶσι πυκνὰ βέλα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ περὶ τὸν λαιμόν, χειρόκτια δὲ εἰς τὰς χεῖρας.

— **Παροράματα.** Ἐκ τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον βιογραφικοῦ περὶ τῶν Ρώμα σημειώματος καὶ ἐν τῷ 34ῳ στίχῳ παρελήφθησαν ἐκ τυπογρ. ἀβλεψίας αἱ λέξεις: Γεωργίου — Κανδιάνου (1797—1867) υἱοῦ τοῦ. Ὡστε διορθοῦται, ὡς ἐξῆς: «Ἐκ τοῦ Γεωργίου — Κανδιάνου (1797—1867) υἱοῦ τοῦ Διουσιίου ἐγεννήθησαν οἱ Ροβέρτος, Πέτρος...

— Ἐπίσης διορθοῦνται οἱ αἰζόντες ἀριθμοὶ τῶν φύλλον τῶν «Μουσῶν» ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουνίου καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ 600, 601 602 καὶ 603 εἰς 510, 511, 512 καὶ 513.

— Ζητηθῶνται ἐπὶ πληρωμῇ οἱ ἀριθμοὶ τῶν «Μουσῶν» 104 καὶ 105 τῷ ἔτει 1896.

ΘΟΥΡΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

(Ἐκ τῶν βραβευθέντων κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν τῶν Πολεμικῶν Ἀσμάτων.)

Ἡ λόγχη μου ἔχει ἀνάψει
καὶ ἀστράπτει ἀπὸ ψυχῆ
Ἄκου! Ἡ φωνὴ τοῦ Γένους
σὺν πέλαγος ἤχει
Μὲν γέμει ὁ Βασιλεὺς μου
στ' ἄλλο γοῦθός, λαμπρός...
Γιὰ μᾶς, γιὰ τὰ πικριδιὰ μας,
γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐμπρός!

Χαρὰ ἄστρον ποῦ χυμῆζι γερὰκι ὀρμητικόν,
Καὶ νικητήρια κρῆξη σὲ πρόχωμα ἐχθρικό
Στῆς φλόγης τὸ μεθῆσι σῶν κνονοῶν τῆ βοῆ
Χίλιες ζωὲς θὰ ζήτη, ἀφίνοντας μιὰ ζωή.

Τῆς ναύτης τῶν Ἑλλήνων ἡ θύελλα σὺν κινῆ
Τι χυμηλὰ εἶν' τὰ ὕψη, τι κάμποι, τι θουινὰ!
Σὲ τέτοια ὀρμὴ προσμένω τῆ νέα μου τὴν καρδιά
Νὰ τήνε κάψῃς τοῦ ἔθρους ἀθάνατη φωτιά!

Ζητ. Παπαντωνίου

ΦΙΛΙΑΣ ΛΟΓΙΑ

Ἐτὸν ἀγαπημένον μου φίλον Χ. Α. Ξ.

Μιὰ γυναῖκα, γιὰ δὲς ποῦ περνάει
μοναχῆ, δὲν πλησιάζει κανένα,
βλέμμα, ρίπτει σὲ τούτη τῆ φύσι
(τῆ φθαρτῆ!)

Τὴν πλησιάζουν πολλοὶ, πλὴν ἐκείνη
προσοχὴ δὲν τοὺς δίνει καμμία.
— «Ψεῦτρες εἶσθε» τοὺς λέγει μὲ φθόνο

— «μὴ πλησιάστε, ἐγὼμ' ἡ Φιλία
(ἡ πιστή...)

Ζάκυνθος
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Νάκης Καλεδὸς
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

νής, ὁμοίως ἀπὸ 6 Ἰανουαρ. 1648--
 4 Φεβρ. 1677. — Ἀνδρέας. = Ὅμοιος
 ἀπὸ 17 Μαρτ. 1717—19 Νῆρ. 1727.
 Παναγιώτης. = Ὅμοιος ἀπὸ 22
 Ἰανουαρ. 1793—8 Φεβρ. 1820—Ἀν-
 δρέας. = Ὅμοιος ἀπὸ 10 Φεβρ. 1,
 816—27 Μαΐου 1825. — Γεώργιος.
 = Ὅμοιος ἀπὸ 12 Μαρτ. 1831—15
 Ἀπρ. 1842. — Ἀνδρέας. = Ὅμοιος
 ἀπὸ 10 Φεβρ. 1816—25 Ἰουν. 1843.
 — Ἀντώνιος. = Ὅμοιος ἀπὸ 29 Σ)
 5ρ. 1848—27 Ὀκτ. 1884 || —Ρ.
 = Τοπ. εἰς Λίμνην ἐνεμαστῆ εἰς τοὺς
 κληγούς. || —Ρ. = Οἶκ. Ρόλου τῆς
 Μελεπ. (1771).

— Ραφοπουλόβιτις. * (Raftopulo-
 yich) = Οἶκ. (1791)
 — Ραφοπούλου. = Οἶκοι. ἐν Ζακ.
 (1504) || —Ρ. Ἀλέξανδρος. = Σ)γρ.
 Ζακ. ἀπὸ 16 Ἀπρ. 1504—14 Φεβρ.
 1552. Θ. = Ὅμοιος ἀπὸ 1508—
 1520. — Μάρκος. = Ὅμοιος ἀπὸ 3
 Ἀπρ. 1612—23 Ἰουν. 1618—Δό-
 σιας ἀπὸ 1 Ὀκτ. 1623—23 Μαΐου
 1667—Νικόλαος. = Ὅμοιος ἀπὸ 6
 Ἀπρ. 1635—22 Σ)βρ. 1663. — Διο-
 νύσιος. = Ὅμοιος ἀπὸ 26 Σ)βρ. 1,
 808. — 23 Ἀπρ. 1815—Διονύσιος
 = Ὅμοιος ἀπὸ 8)20 Ν)βρ. 1860—22

Μαρτ. 1866. — Σπυριδών (ἢ Χαρα-
 λαμπάκης) Ξυλογλόφος κατεσκεύασε εἰ-
 ἀφορα εἰκονοστάσια (τέμπλα) καὶ ἀπέθ.
 26 Ἰαν. 1860. (Διακλαδῶσις τῆς
 οἴκ. ἔφερον τὸ παρώνυμον Πετροκόπου
 (1706) καὶ Ραπάνου. (1831)
 — Ράφτω. = Ράπτω. — Ρ. φωτίκι.
 = Κακολογῶ.
 — Ράχαις (ἢ) = Τοπ. εἰς περ. Χ.
 Ἀγ. Κηρύκου. (1669) καὶ Κατωστα-
 ρίου (1629).
 — Ραχέλα. (ἢ) Ὀν. γυν. Ραχῆλ.
 — Ράχη. (ἢ) = Τὰ νῶτα, λόφος. ||
 — Τοπ. εἰς περ. Χ. Πηγαδακίων, Κα-
 τωσταρίου, Ἀδριακεῶ. || —Ρ. τοῦ Γρω-
 πα. (Ὀρ. λ. Μεγάλη Ράχη.) Ρ. τοῦ
 Κότσικα (ἢ τοῦ Δόξα). = Τοπ. εἰς περ.
 Χ. Μαχαϊράδων. (1628) —Ρ. τοῦ
 Κούση. = Τοπ. εἰς περ. γ. Μουζάκη
 (1628) = Ρ. τοῦ Μάνεση. = Τοπ. εἰς
 περ. Χ. Ἀγ. Δημητρίου. —Ρ. τῆς Μάρ-
 θας. Τοπ. εἰς περ. Λαγοπόδου. —Ρ.
 τοῦ Μπάφη. = Τοπ. εἰς (:) (1522—Ρ.
 τοῦ Μπαλδεάρα. = Τοπ. εἰς περ. Χ.
 Μαχαϊράδων. (1724) —Ρ. τοῦ Πα-
 τρινοῦ. = Τοπ. εἰς περ. Χ. Χαρράτων.
 —Ρ. τοῦ Σίδερη. = (Ὀρ. λ. Λαγκα-
 δία.) —Ρ. τοῦ Τσένουρη. = Τοπ. εἰς

περ. Χ. Ὀρθονίων. (1672)
 — Ραχοκοκαλιά. (ἢ) Ἀκανθα, σπον-
 δυλικὴ στήλη.
 — Ραχοκόκαλο (τὸ) = (Ὀρ. λ. Ρα-
 χοκοκαλιά.)
 — Ραχοῦλα (ἢ) = Δοξίσιος καὶ τοπ.
 εἰς περ. Χ. Κατωσταρίων, Δουβάς.
 — Ράχωνας. (ὁ) = Τοπ. εἰς περ. Χ.
 Κατωσταρίου.
 — Ράψιμο. (τὸ) = Τὸ ράπτειν, τὰ
 ραπτόμενα.
 — Ραφομανίκη. = Οἶκ. (1516) ἐκ
 τῶν εὐγενῶν τῶν ἐγγραφευσθῶν ἐν τῇ
 Χρυσοδίδωφ (1574)
 — Ρεάλι. (ἢ) Ρηάλι τὸ κατὰ τινας
 ἐκ τοῦ Regalia = δῶρα) = Νόμισμα
 ἰσπανικὸν εἰσαχθὲν εἰς Ζάκ. ἐκ τινας
 ἀποικίας Καταλάων, ἢ τιμὴ τοῦ ὀπίου
 ἐποικίαι μεταξὺ τῶν 100 καὶ 120
 ἀσπρων. Τῷ 1862 ἐν ρ. εἶχεν ἀξίαν
 83 1)2 φερδινίων, ἦτοι 250 λεπτῶν
 περίπου. (Ὀρ. καὶ Ζ. «Σημειώματα
 περὶ Νομισμάτων» ἐν «Δαναΐδι» Ἀ-
 θηνῶν 1912 ἀρ. 25—33.)
 — Ρεάτου. * (Reato) = Οἶκ. ἐκ Πα-
 δούης.
 — Ρεβάνη * = (Ὀρ. λ. Ραβάνη).
 — Ρεβαρόδουμαι. (ἐκ τοῦ ἰτ. ri-

guardare) = Σέδομαι, ὑπολήπτομαι.
 — Ρεβαλί καὶ
 — Ρεβελῶ. (τὸ) = Πονροστάσιον
 — Ρεβέρα. (ἢ ἰτ. riviera) = Σειρὰ
 οἰκίων. —Ρ. = Οἶκ. ἐκ Μήλου. (1585)
 — Ρεβερένσα. = Παρων. οἶκοι. Ἀ-
 βούρη.
 — Ρεβερένσα. (ἢ ἰτ. riverenza) =
 Φιλοφρόνησις.
 — Ρέβη * = Οἶκ. ἐκ Κερκύρας (1,
 813)
 — Ρεβίθι. (τὸ) = Ἐρέθιθος ὁ κριό-
 μορφος.
 — Ρεβυδιάνου. * = Οἶκ. (1691)
 — Ρέβω. (Ὀρ. λ. Ρεῶ.)
 — Ρεγαλάρω. (ἰτ. regalare) = Δω-
 ροῦμαι.
 — Ρεγάλο. (τὸ) = Δῶρον.
 — Ρεγασιῶν. * (ἢ λ. ἀπαντᾷ παρὰ
 «Χάση» τοῦ Γουζέλη ἐκ τοῦ ragazzo
 = Παιδίων.
 — Ρεγγίντες (ἰτ. reggente) καὶ —
 Ρεγγένσα (ἢ) = Ὀρ. λ. Ἐπαρχος.
 — Ρεαγγίνα. (ἢ) = Εἶδος σταφυλῆς
 καὶ Νόμισμα Τάλληρον. (Ὀρ. καὶ λ.
 Ρεγγίνα).
 — Ρεγκιμέντο. (τὸ ἰτ. reggimento
 Ἐγχώριος Διοικήσις ἐπὶ Βενετοκρατίας.
 Σύνταγμα στρατοῦ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

οἰκογενειακῶν πληροφοριῶν

Ἡ Διεύθυνσις

Ἐκ τοῦ Σπυριδῶνος Ρώμα καὶ τῆς Ἀσπασίας Μουρούζη ἐγεννήθη, ὡς ἐρρήθη, ἐν Κερκύρα τῇ 10 Ἰουλίου 1863 ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις σπουδάζας ἐν Ἀθήναις τὰ νομικὰ, μετέβη κατόπιν, μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καθ. κ. Α. Κολυβά, εἰς Παρισίους, ὅπου ἐτελειοποιήθη εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφήν εἰς Ἑλλάδα, ἀποσυρθέντος τοῦ θεοῦ του Ροβέρτου τῆς πολιτικῆς, ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτῆς Ζακύνθου τῇ 1895. Τῇ 1897 ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τῇ 1900 ἀπεστάλη εἰς Παρισίους ὡς Πρόεδρος τοῦ ἑλλ. Τμήματος τῆς ἐκεί Ἐκθέσεως, τῇ 1902 διωρίσθη ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τῇ 1903 Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐπὶ Δεληγιάννη, ἐξηκολούθησε δὲ τοιοῦτος καὶ ἐπὶ Ράλλη καὶ τῇ 1909 ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ Μαυρομιχάλη. Κατὰ τὴν, ἔτει 1897, ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης, ἐκπληρῶν ἐθνικὴν ἀποστολήν, συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ στόλου, καὶ ἀφθεῖς μετὰ 20ήμερον κατετάχθη ὡς ἐθελοντῆς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ρ. Γαριβάλδη, καὶ ἐν Δομοκῇ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐπροβιάσθη διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς ταγματάρχην. Καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας ὀργανώσας σῶμα Γαριβαλδινῶν κατέλαβε τὰ νῶτα τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ Ἰωαννίνων, ἐκυρίευσε μετὰ γιγαντομαχίαν τὸ Δρίσκον καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἠπειρωτῶν καταρτίσας σῶμα Γαριβαλδινῶν ἐτάχθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτονομῆς Κυβερνήσεως ἠπειροῦ κατὰ δὲ τὴν γενικὴν αἰφνηδιαστικὴν ἐπίθεσιν ἔσωσε τὸ Ἀργυρόκαστρον καὶ ἐθριάμβευσε εἰς τὰς μάχας τῆς Μονῆς Τσίπρου. Καταβλήθει ἐκ τῶν κκουχιῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν, ἔλαβεν ὑποτροπίασιν τῆς νευρικῆς νέσου, ὑφ' ἧς πρό τινων ἐτῶν εἶχε προσβληθῆ τῇ δὲ 10 Ἰουνίου ὥρα 4 μ. μ. ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Κ. Μαυρομιχάλη ἐκ παραλυσίας τῆς καρδίας.

Ὁ Ἄλ. Ρώμας συνήλθεν εἰς γάμον μετὰ τῆς Σοφίας Χρηστάκη Ζωγράφου, τῆς γνωστῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας, ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν τέκνα, ἡ Ἀσπασία, σύζυγος τοῦ κ. Ἰωάν. Κ. Βοΐτσου, ἡ Δομνίκα, ὁ Σπυριδῶν, καὶ ὁ Διονύσιος ἐτιμᾶτο δὲ διὰ τῶν ἐξῆς παρασῆμων. 1) Μεγάλης ταυρίας τοῦ Ὀσμάνε. 2) Ἰσπανικοῦ Μεγαλοσταύρου. 3) Ταξιάρχου τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς. 4) Ταξιάρχου τοῦ Σωτήρος. 5) Ἀξιωματικοῦ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας καὶ 6) Μεταλλίου ἀνδρείας τῶν τελευταίων πολέμων.

Περὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Ρώμα καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ κλάδου τῶν Ρώμα ἐν γένει, θὰ πραγματευθῶμεν ἐν ἑαυτέρῳ ἡμῶν μελέτῃ, τῇ βᾶσει ἀνεκδότων

† Π. ΧΙΩΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΕΠΤΑΡΗΣΙΟΙ

(συνέχεια)

Τυπάλδος Ἀγαθάγγελος Κοζάκης Ἀρχιερεὺς Σεβαστουπόλεως. Ἀπελθὼν εἰς Κ)πολιν τῇ 1805 συνετέλεσεν εἰς ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν Σταυροδρομίῳ. Τῇ 1809 προεχειρίσθη μητροπολίτης τῆς κατὰ Συρίαν Τριπόλεως καὶ διετέλει Συνεδικός. Ἐπιστρέψας εἰς Κεφαλλ. διωρίσθη τοπικηγητῆς τοῦ θρόνου αὐτῆς τῇ 1817, ἐγένετο φιλικὸς, ἔτε δὲ ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, ἐπορεύθη μὲ τὸν κλῆρον πρὸς τὸν ἄγγλον Τοποτηρητὴν καὶ παρέστησεν, διὸ ὁ λαὸς τῆς Κεφαλλ. ἐπιθυμῆι νὰ ἐξέλθῃ καὶ λυτρώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς φέρουσι τὰ παραπλέοντα Τουργικὰ πλοῖα, ἀλλὰ παρεξηγηθεὶς συνελήφθη καὶ ἐστάλη εἰς Κέρκυραν, Ἡ Γερουσία ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐκπτωτον τοῦ θρόνου, ἀλλ' αὐτὸς μετέβη εἰς Βενετίαν καὶ εἶτα εἰς Ρωσίαν, ὅπου διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ρωσικοῦ στόλου Σεβαστουπόλεως καὶ διεκρίθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας μετέβη εἶτα εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα ἀπεβίωσεν 90τούτης.

—**Τυπάλδος Ἀναστάσιος Ξυδίας νομικὸς, ρήτωρ διασημὸς, εἰσαγγελεὺς, δικαστῆς, βουλευτῆς.** Συνέταξε πάμπολλα νομοσχέδια. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σπυριδῶν δικαστῆς διεκρίθη εἰς ποιήσεις ἐρωτικὰς καὶ μυθοστορήματα.

—**Τυπάλδος Ἀνδρέας ζῶν** τῇ 1752 συνέγραψε Guida alla vera chiesa καὶ χαρακτηρισθεὶς ὡς Παπολάτρης κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων

—**Τυπάλδος Αἰμύλιος,** ἐγεν. ἐν Κερκύρα τῇ 1796. Ἀκρόασάμενος τὰ νομικὰ ἐν Παταύῳ προσηγορεύθη νομοδιδάκτωρ τῇ 1820. Κατὰ διαγώνισμα ἔλαβε τὴν ἑδραν ἱστορίας, γεωγραφίας, δικαίου καὶ ναυτικῆς ἀστονομίας. Συνέταξε τὸν κώδικα τοῦ Ἀυστριακοῦ ναυτικοῦ τῇ δὲ 1841 ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Ἀρχιδουκῆ Φριδερίκου. Ἐγένετο μέλος Ἀκαδημιῶν, ἐτακτοποίησε τὸ Ἀθήναιον, προέλαβε τὸ κληροδότημα Πεκκερίλου. Νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν Χάρταν ἐτεκνοποίησε τὴν Ἐλείζαν, σύζυγον τοῦ ποιητοῦ Α. Βαλαωρίτου. Ἡ φιλοξενία του κατέστη παρομοιωδῆς. Ἀπέθανεν ἐν Βενετίᾳ τῇ 1876. Τὰ ποιήματα διαιροῦνται εἰς πρωτοτοπία, μεταφράσεις, ποιήσεις καὶ ἐπιγράμματα.

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ (ἀκολουθεῖ)

ΑΓΑΠΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ!

Χαρισμένο στή ξενιτεμένη Καστανή μου!

Ἔλα γλυκειά μου! ἡ ἀγκαλιὲς τῆς γῆς παντοῦ γελοῦνε
τοῦτο τ' ὠραῖο δειλινὸ τριγύρω ἀλαφρογέρον
τὰ μαγευμένα ὄνειρα ποῦ στήν καρδιά μας ζοῦνε
καί τῆς γλυκῆς ἐλπίδες μας ἕψηλά στά οὐράνια φέρουν!
Μιά σιγαλιά αἰθέρια κ' ἕνα βαθύ μυστήριον
μὲ μελωδίες οὐράνιες ξαπλώνονται στή φύσιν
γλυκογελάει τ' οὐρανοῦ ὅλο τὸ θεῖο χέριον
κ' ὁ ἥλιος τώρα μαγικὸς γέρνει σιγὰ στή δύση!
Γοργοκυλοῦν τὰ κύματα τ' ἀφροστεφανομένα
στήν ἀμμουδιά τῆ πάλλευκῆ κ' ἐπέρα στ' ἀκρογιαλὴν
μ' αὐτὰ γλυκοφιλήματα σου στέρω εἰς τὰ ξένα
καί μὲ κρυφὸ παράπονον σου λένε θάλλθη πάλι!...
Πῶς μοῦ θυμίζουν στήν καρδιά τὸ τρισευτυχημένο
ὄπου σὲ πρωταγάπησα τὸ μάγο δειλινὸ
μοῦπες κρυφὰ τὸ «Σ' ἀγαπῶ!» μὲ μάτι δακρυσμένο
Ἄχ! ὄνειρα ὄπου ποτὲ! ποτὲ δὲν σᾶς ξεχνῶ!!
Χύνουν γλυκειά μοσχοβολιά μ' ἕνα οὐράνιον μῦθον
οἱ κάμποι, καί τ' ὀλόδροσο γλυκοφυσάει τ' ἀγέρι,
κρυφαναδεύει ἡ λατρευτὴ εἰκόνα σου τριγύρω
καί φέρνει με σ' ἐσένανε! στή; ξενιτειᾶς τὰ μέρη!!
Μὰ! κειὸς ὁ πόθος κ' ἀγρυπνος στά στήθια μου φωνάζει
ὄπου μὲ κάνει τῆ ματιὰ νὰ ἔχω βουρκαμένη
εἶν' ὁ πικρὸς σου χωρισμὸς ποῦ τὴν καρδιά σπαρατίζει
Ἔλα! καί ἡ ἀγάπη μας ἀγέραστη θὰ μένη!...
Νὰ! τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς κορφῆς ποῦ σιγαλοπροβλίνει
μὲ πόνον μ' ἐνθυμίζει ἐσέ, οὐράνια μου παρθένα,
πανωριά μου Καστανὴ ὄνειρολανεμένη,
Θὰ ὀργιάξῃ ἡ μεριά, τὸ ῥόδο, ἡ δάφνη, ὁ δισμός
ποῦ ἕνα καιρὸ θὰ πλέξουμε τὴν Εὐτυχιά στά ξένα
Πόσες θὰ σὲ ζηλεύουνε!... θὰ μᾶς φρονῆ κ' ὁ κόσμος!!

Διονύσιος; Α. Πιράσσης φ. φ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πολλὰ γερμανικὰ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ κατωτέρω
ἀστειότατον συμβάν. Περιοδεύων ποτὲ χάριν ἐπιθεω-
ρήσεως ὁ κύριος δὲ Βουδδὲς ὑπουργὸς τῶν σιδηροδρόμων
τῆς Πρωσσίας εὐρίσκειτο μίαν ἡμέραν εἰς ἕν διαμέρισμα
τῆς πρώτης θέσεως. Εἰς ἄλλος ἐπιβάτης ἐξάγει ἕν σιγά-
ρον καί τὸ ἀνάπτει. Ὁ ὑπουργὸς ἀπευθύνει τότε εἰς αὐ-
τὸν τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει νὰ
καπνίζῃ τις ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν,
ἀν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι. Ἄλλ' ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται σι-
ωπᾶ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζῃ ἀταράχως; τὸ σιγάρον
του, τέλος δὲ ἀνοίξας τὸ παράθυρον εἶπαι τὸ καὶν σι-
γάρον. Δὲν παρέρχονται ὅμως δύο λεπτὰ καὶ ὁ καπνιστὴς
ἐξάγει δεύτερον καί τὸ ἀνάπτει κάλιν. Τὴν φορὰν ταύτην

ὁ ὑπουργὸς ἐρυθριᾷ ἐξ ὀργῆς. Ἐξάγει τὸ ἐπισκεπτήριόν
του καί τὸ παρουσιάζει εἰς τὸν ἐπιβάτην διατάσσων αὐ-
τὸν νὰ παύσῃ καπνίζων. Ἐκεῖνος ἀκαθέστατος λαμβάνει
τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του χωρὶς μά-
λιστα νὰ εἶπῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὄνομα
καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πληροῖ τὸ διαμέρισμα ἀπὸ νέφη κα-
πνοῦ. Πλήρης ὀργῆς ὁ κ. Βουδδὲς κατέστειλεν ἕν τούτοις
τὴν ἀγανάκτησίντου, διότι ὁ σύντροφός του ἐφαίνετο ἔ-
χων σῶμα ρωμαλαῖον καὶ ἀθλητικόν. Ὅταν ὅμως ἐσταμά-
τησεν ἡ ἀμαξοστοιχία ὁ ὑπουργὸς προσεκάλεσε τὸν σταθ-
μάρχη. Ὁ ἄλλος ἐπιβάτης κατήχητο ἀκριβῶς τὴν σιγ-
μὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας.

— Ἐρωτήσατε τὸ ὄνομα καί τὴν ιδιότητα τοῦ κυρίου
τούτου, ἀνέκραξεν ὁ ὑπουργὸς ὑποδεικνύων τὸν ἐν τῇ ἀμαξῇ
σύντροφόν του, ὅστις ἤδη ἀπεμακρύνετο μετὰ σπουδῆς.

Ὁ σταθμάρχης ὑπήκουσε, καίτοι δὲν ἐγνώριζε τὸν ὑ-
πουργόν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπανῆλθε καὶ μετὰ τόνου
κᾶπως αὐστηροῦ εἶπεν εἰς τὸν κ. δὲ Βουδδὲ.

— Κύριε, ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι ὁ ἐπιβάτης; ὁ ὁποῖος ἀ-
νεχώρησε! Λοιπόν, ἂν ἐπιμένετε καί τὸ μάθετε, εἶναι ἡ
Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῶν σιδηροδρόμων!

Ὁ κ. δὲ Βουδδὲς ἠγνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ περιεργὸς ἔ-
κεινος ἐπιβάτης ἐγέλασε τὸν ὑπάλληλον παρουσιάσας εἰς αὐ-
τὸν τὸ ἐπισκεπτήριον τὸ ὁποῖον ἔλαβε παρὰ τοῦ ὑπουρ-
γοῦ. Ἦναγκάσθη νὰ καταπίῃ καί τὴν τελευταίαν αὐτῆν
ἀστειότητα τοῦ ὄληθροῦ συντρόφου του σκεφθεὶς ὅτι ἦτο
προτιμότερον νὰ σιωπήσῃ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ & ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— **Πρόγραμμα καὶ Κανονισμὸς** 11ου σχολι-
κοῦ ἔτους 1914—1915 τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α Β Υ
τοῦ Πρίγκηπος Ἀνδρέου Ἐμπορικῆς καὶ Λογιστικῆς Σχο-
λῆς Παναγιωτοπούλου. Ἐξεδόθη εἰς ἴδιον τεῦχος; ἐξ 95
σελ. τὸ Πρόγραμμα τῆς λίαν καρποφόρου λειτουργούσης
μοναδικῆς ταύτης; Ἐμπορικῆς; ἐν Πειραιῖ Σχολῆς, διευθυ-
νομένη; παρὰ τοῦ πλουτήσαντος; καὶ μορφώσαντος τὸν ἔμ-
πορικὸν κόσμον διὰ τῶν ἀξιολόγων ἔμπορικῶν συγγραμμά-
των του κ. Κ. Παναγιωτοπούλου καὶ εὐρίσκειται εἰς τὰ γρα-
φεῖά μας.

— **Ὁδηγὸς τῶν δι' ἀλληλογραφίας μαθημάτων Κ.**
Παναγιωτοπούλου Σελ. 16.

— **«Εὐρεπος»** Ἡ πρῆσβυγενῆ; αὐτῆ συνάδελφος; ἡ
μεγάλως τιμῶσα τὴν ἐπαρχιακὴν δημοσιογραφίαν διὰ τῆς
σοβαρᾶς, ἀγνῆς; καὶ πατριωτικῆς; ἐργασίας τῆς; εἰσηλθεν εἰς
τὸ 50ον ἔτος; ἀπὸ τῆς; ἐκδόσεώς; τῆς. Ὁλίβωμεν τὴν χεῖρα
τῆς; φίλης; Διευθύνσεως; καὶ στέλλομεν θερμὸν συναδελφι-
κὸν ἀσπασμὴν καὶ εὐχὰς ὑπερ; τῆς; προόδου τῆς; ἐγκρίτου
καὶ ἐπωφελοῦς; ταύτης; ἐφημερίδος; του

— **«Ἐπιτῆ; ἀικῆς; Ἐκτετατοῦ»** Ὑπὸ τοιοῦτων
τίτλων ἐδημοσιύθη εἰς ἕν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς
«Ἐλπίδος;» εμβραδίστατον ἔργον ἐκ τῆς; τελειώσεως; κα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗΡΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

λυκρότου ἐν Παρισίους δίκης Καγιώ γραφὴν παρὰ τοῦ νομομαθοῦς καὶ ἀρίστου Εἰσαγγελέως μας κ. Λαμασκηνοῦ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου συνιστῶμεν εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὰ τῆς ἀνωτέρω δίκης.

— **Ὁ Ἐθνικὸς Νεκρὸς** » Εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Σ. Κ. Ρώμα ἀξιόλογος νεκρολογία, δι' ἧς, μετὰ ψυχολογικῆς ἐρευνῆς, ἐξετάζεται ἡ ἀφογος ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ. Ἡ νεκρολογία αὕτη γραφεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκλεκτοῦ καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως συμπολίτου μας κ. Δημ. Μάργαρη ἀπλήστως ἀνεγνώσθη.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

— **Ὁ νέος ναὸς τοῦ Πολιοῦχου μας.** Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἤκουσεν ἡ κοινωνία μας, ὅτι ὅσον οὐπω ἐκκληροῦται εἰς τῶν διακασιτέρων αὐτῆς πόθων, ἡ ἀνεγερσις τοῦτ' ἔστι τοῦ ναοῦ τοῦ Πολιοῦχου Ἀγίου μας Διονυσίου. Ὁ ἐδῶ πρό τιμος ἀφικόμενος μηχανικὸς κ. Σνάϊδεθ, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς ἀξιοῦ. Ἐπιτροπῆς ἡ μελέτη τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στερεότητα τοῦ ἐδάφους, τὸν τρόπον τῆς θεμελιώσεως, τὸ εἶδος τοῦ κτιρίου, τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἀντισεισμικότητα τοῦ ναοῦ, ἐθυσνειδήτως ἐργασθεὶς καὶ συνεννοηθεὶς ἐν προκειμένῳ μετὰ ξένων μηχανικῶν, ὑπέβαλε τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν του πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν. Κατὰ τὴν ἀποβληθεῖσαν μελέτην τοῦ κ. Σνάϊδεθ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ δικαιολογητικοὺς λόγους, ρυθμὸς μὲν τοῦ ἀνεγερθησομένου ναοῦ, προσιμῶνται ὁ Βυζαντινὸς ρυθμὸς, τρόπος δὲ οἰκοδομῆς προκρίνεται ὁ τοῦ σιδηροπυλοῦς κονιάματος (μπετόν ἀρμε), ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν στερεώτερος. Ἡ ἐργασία ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου, προκηρυσσομένου ἅμα διεθνoῦς διαγωνισμοῦ πρὸ ἀνάληψιν τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ ἐν τῷ μεταξὺ ἐντὸς ὀλίγου ἄρχεται ἡ προθεμελιώσις, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελεσθῆ ἐκ στεγανῆς λεκάνης, ἐφ' ἧς θὰ ἐνεργηθῆ κατόπιν ἡ διὰ τοῦ σιδηροπυλοῦς κονιάματος κυρία θεμελιώσις τοῦ ναοῦ. Ἄμα τῇ ἐνάφξει τῆς ἐργασίας ἔχομεν τὴν πλήρη πεποίθησιν, ὅτι πάντες οἱ ὄπου γῆς συμπολίται μας, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν προσέφερον τὴν συνδρομὴν των, θὰ σπένδουσιν νὰ ἐκδηλώσουσιν τὰ φιλάγια αἰσθηματὰ των. — **Ἐκλογικὰ.** Ὡς διελάβομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, ἡμέρα ἀναπληρωτικῆς ἐκλογῆς διὰ τὸ κενὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Ρώμα βουλευτοῦ ὤρισθη ἡ 31 Αὐγούστου. Ὡς ὑποψήφιος ἐκ μέρους τοῦ Ρωμιάνικου κόμματος ἐπιτίθεται ὁ σεβαστὸς συμπλίτης μας κ. Ροβέρτος Ρώμας πρῶτον Ὑπουργὸς, οἰδενοὺς ἄλκου ἐκτιθεμένου. — **Ὁπλοφορέα.** Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 202 τῆς 21ης Ἰουλίου φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ἀναδημοσιευθὲν καὶ εἰς ἄλλας ἐφημερίδας, ὁ νέος περὶ ὀπλοφορίας νόμος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἤρρισεν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου. Περὶ τοῦ ὑψίστης κοινωνικῆς σπουδαιότητος ζή-

τήματος τοῦτοῦ, τὸ ὁποῖον παρορώμενον θέτει ἐν ἀμφιβόλω τὸν ἐκπολιτιστικὸν τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸν καὶ τελείως μηδενίζει τὴν εὐγενῆ τῶν κοινωνιῶν ἀποστολὴν καὶ τὴν καθ' ὅλου εὐεργετικὴν αὐτῶν δρᾶσιν, ὁ παρ' ἡμῖν ἀξιοῦ. Εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Λαμασκηνὸς ἐξαπέλευσεν ἐμβροθῆ καὶ ἀρχούτως διαφωτιστικὴν ἐγκύκλιον, δημοσιευθεῖσαν καὶ εἰς τὴν «Ἐλπίδα», δι' ἧς, ἀναλυομένων καὶ ἐξονυχισμένων τῶν διαφορῶν τοῦ Νόμου ἄρθρων, ἐπιζητεῖται κυρίως ἡ προάσπισις τῶν πολιτῶν ἐκ τῶν αὐστηρῶν συνεπειῶν διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ κανιβαλλικοῦ ἐθίμου τῆς παρανόμου ὀπλοφορίας, τοῦ μαρτυροῦντος βάρβαρον ἀναχρονισμὸν καὶ τῆς ὁποίας ἐγκυκλίου τὴν ἀνάγνωσιν θερμότερα συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλονόμους συμπολίτας μας.

— **Ἀρραβῶνες.** Δύο πλήρεις προσόντων καὶ ἀρετῶν ὑπάρξεις συνεδέθησαν διὰ τῶν τρυφερῶν τῆς μνηστείας δεσμῶν, ἡ καλλιμορφος καὶ σεμνοτάτη δ)νίς Ἀλεξάνδρα Χ Νομικοῦ, προσφιλεῖς ἀνεψιὰ τῶν ἐντίμων συμπολιτῶν μας κ.κ. Ἀδελφῶν ἱερ. Μ. Νομικοῦ, καὶ ὁ ἀξιοτ κ. Βασίλειος Μπακονίκας. Ἐνθέρμως εὐχόμεθα εἰς τοὺς μνηστευθέντας ταχεῖαν τὴν στέψιν. — **Ἀτμοσφαιρικὰ.** Ὁ τόσον ὠραῖος μέχρι τοῦ παρελθ. Σαββάτου καιρὸς παρεξέτραπή εἰς ἀπροσδόκητον πραξικόπημα. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς αὐγῆς τῆς Κυριακῆς βροχὴ ραγδαϊοτάτη μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἤρρισε πίπτουσα καὶ ἐπὶ πινας ὥρας μετριασθεῖσα ἐπανελήφθη περὶ τὴν 10ην πρωινήν εἰς ἀληθῆ κατακλυσμὸν, ἐμβaloῦσα τοὺς γεωργικοὺς πληθύνουσας καὶ ἐν γένει τοὺς σταφιδοκτῆμονας εἰς ἀπόγνωσιν. Ἡ ἐκ τῆς βροχῆς ζημία τοῦ σταφιδοκάρπου εἶνε μεγίστη, καθὼς ἐπίσης ὄχι ὀλίγον ἐζημιώθησαν καὶ αἱ Ἄλκυαι, ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ κερανοῦ καὶ ὁ χωρικὸς Σ. Μαμφρέδας εἰς Χουρχουλίδι. Εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς Τρίτης ὁ καιρὸς ἀποκατεστάθη.

— **Δταγωνισμὸς.** Κατὰ τὸν τελευταῖον ἐν Ἀθήναις διαγωνισμὸν γραμματέων φνλακῶν, ἐπέτυχον οἱ ἀριστοὶ συμπολιταίμας κ.κ. Καῖσαρ Μαρτζώκης, υἱὸς τοῦ ἀλησμονήτου φίλου ποιητοῦ Στεφάνου, καὶ Διον. Μαρόπουλος. — **Κόσεν. κένησις.** Διατρίβει ἐνταῦθα οἰκογικῶς ὁ διακεκριμένος θεμιστοπόλος καὶ τόσον διακριθεὶς κατὰ τὴν δίκην τῶν τραπεζικῶν Ἀθηναίων διὰ τὸ ἀλύγιστον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν δικανικὴν ἐμβροθίειαν ἀξιοῦ. Μουστακόπουλος Πρόεδρος Πρωτοδικῶν. — Ἐπανῆλθεν ὁ σεβαστὸς καὶ νομομαθῆς Πρόεδρος τῶν παρ' ἡμῖν Πρωτοδικῶν κ. Γ. Γιαννόπουλος. — Ἐπίσης ἐπανῆλθεν ἐκ Φιλιατρῶν, ὄπου ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶχε κομίσει δύο μεγάλας εἰκόνας, ὁ ἀριστος ἀγιογράφος μας κ. Παναγ. Κ. Πλαίσας Νίκας. — Ἀρίστον ἔξ Ἀθηνῶν οἱ κ. κ. Ἀθαν. Κ. Τζαννῆς, Δ. Κομιώτης ἐπλήτης, Μαρτινέκος Γεωργ., Πελεκάσης Διον. καὶ Σ. Τριζοπουλος. — Ἐκ Θεσσαλονίκης οἱ κ. κ. Διον. Σ. Ντελέτης καὶ ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Ἀντ. Δάσης καὶ Νικ. Α. Καιροφύλας μετὰ τῆς Κυρῆς του.

ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ